

ten paahvilser Eierne, og jeg anseer Godseierne for utvivlsomt at være Eier. Det maatte altsaa blive ham, der kom til at bære Udgiften; det Svar har jeg givet, og det staaer jeg ved. Hvis der imidlertid skulde være i Contracten eller Fæstebrevet en Bestemmelse som den, at Fæsteren skal svare alle de Afgifter og Skatter, „som ere eller blive paabudne“, saa anseer jeg Sagen for tvivlsom; men jeg troer ikke, at denne Sag har nogen stor Betydning. Jeg maa derhos gjøre opmærksom paa, at naar den ærede Landsþingsmand søgte at sætte denne Bestemmelse i Forbindelse med Bestemmelsen om, at Hovedgaardseierne skulle være frie for Forpligtelsen til Sprøitehold, saa troer jeg ikke, at det er berettiget, aldenskund mange, ja de fleste Hovedgaarde ere uden Gods, saa de Ting staae ikke i Forbindelse med hinanden. Da Loven nu ikke kan misforstaaes paa nogen Maade, som kan være i nogen Grad ængstelig eller foruroligende for Fæsterne, maa jeg tilstaae, at jeg maa anbefale Loven, som den er vedtagen, og anbefale at forkaste det Ændringsforslag, som er stillet af Mindretallet, saameget mere som den høitærede Ministers Udtalelse maa have overbeviist om, at Meningen deraf ikke er ganske klar.

F. Nielsen: Det er jo aldeles indlysende, at saavel efter Lovudkastet, som det sidst blev afstemt, som ligeledes efter det, hvis den Ændring antages, som jeg og et andet Medlem har tilladt os at foreslaae, vil den større Andeel af, hvad der skal udskrives til dette Andliggende, falde paa Eierne efter Ægningens Taxationsværdi. Hvor Eierne nu ere forskjellige fra Beboerne, der findes Contracter, hvorved Beboelse og Brug er disse overladt. Derfor det saa i noget Tilfælde skulde være saaledes, at der i et Fæstebrev stod: „dog skal Brugeren udrede alle de Omkostninger ogsaa til Brandvæsenets bedre Ordning, som maatte opkræves“, saa vilde vi dog udtrykkelig gribe ind i private Contracter ved at sige: „der skal ikke tages Hensyn til saadanne Bestemmelser i Contracten“. Jeg vil tillade mig at gjøre opmærksom paa, at det nu er paa 3die Aar, at denne Sag angaaende Sprøiterne er under

Forhandling, og at det dog kan tænkes, at en Godseier har i de sidste Fæstebreve, han har udstedt, udtrykkelig indført den Bestemmelse, at dersom Anskaffelse af Sprøiter blev befalet, skulde den Fæster, som opretter Contracten med ham, selv afholde disse Udgifter. Hvis han har gjort dette, er Fæsteren frivillig gaaet ind derpaa, og han har muligvis i en eller anden Henseende til Gjengjæld erholdt en lille Kompensasjon, og saa spørger jeg atter: „hvad er retsfærdigt, at Contracten skal bestaae eller ikke“? Naar nu den ærede Landsþingsmand foreslaae, at der skal indføres en udtrykkelig Paasus, som siger, at der ikke skal tages Hensyn til de Tilfaar, paa hvilke Overdragelsen er steet, saa forekommer det mig, at ville være aldeles uretfærdigt. Jeg befinder mig derfor aldeles ikke i nogen Selvmodsigelse med Hensyn til, hvad jeg hittede sidst, hvilket vil være indlysende for Enhver, der læser de Ord, jeg da udtalte. Men jeg nærer den Overbeviisning om den ærede Landsþingsmand, som sidder ligeoverfor mig (Milling), at naar han i dette Tilfælde fordrer, at de i private Contracter udtrykkelig indførte Forpligtelser skulle tilfidsættes, han saa befinder sig selv i Modsigelse med sine sædvanlige Grundsætninger. At inddrage hele Tiendespørgsmaalet vil formodentlig være lidt sildig i Dag.

Milling: Jeg skal fatte mig i stor Kortbed. Med Hensyn til hvad den sidste ærede Taler bemærkede, troer jeg ogsaa, at der var en Selvmodsigelse imellem dette og hans tidligere Foredrag. Han sagde, at han troede, at naar en Fæster gik ind paa en Overdragelsesadkomst, var det muligt, at han havde faaet en Kompensasjon, og forrige Gang udtalte han, at det var vittetligt. Den ærede 1ste Landsþingsmand for 11te Aar (Rosenørn) udtalte sig navnlig med Hensyn til, hvorvidt Loven var klar eller ikke. Det forekom mig, som om han troede, at der kunde være de Adkomstoverdragelser, der kunde være tvivlsomme. Da imidlertid den høitærede Ministers Udtalelse gik i den bestemte Retning, at Loven med Hensyn til dette Punkt var klar og tydelig, og at det var Lovens Mening, at Forpligtelsen skulde paa-